

Handfallen, idiotisk och misslyckad Kubapolitik

Anförande av Lawrence Wilkerson,
f.d stabschef hos utrikesminister Colin Powell

Under nästan ett halvt århundrade har USA:s politik mot Kuba misslyckats – miserabelt. Det senaste uttrycket är att medan vår president talar om att förändra regimen i Kuba är han uppenbarligen helt omedveten om att Kubas regering redan har förändrats och att folk har accepterat detta och med inte ringa förväntan emotser de förändringar deras nye ledare, Raul Castro, tänker göra framförallt inom ekonomin.

Och andra länder än USA har intagit en omsorgsfullt balanserad hållning för att dra fördel av förändringarna när de genomförs. Ingen plats i Kuba vittnar mer om dessa begynnande förändringar – och andra länders balanserade förhållningssätt - än Gamla Havanna, den del av huvudstaden som helt enkelt andas förgången tid. Det är imponerande vad kubanerna åstadkommer med hjälp av utländska investerare för att restaurera denna del av Havanna. Liksom stadsplanerarna i Marseilles i Frankrike driver de kubanska inte folk från hus och hem med lyxrenoveringar som gör dem ekonomiskt oöverkomliga, utan de renoveras och återlämnas till de som bott där. Resultatet blir att stadens centrum inte bara är vackert utan också fullt av liv och rörelse, barn och familjer. Våra egna stadsplanerare borde lära av detta.

Vi försitter värdefulla möjligheter

Trots att vi har omfattande relationer på olika nivåer med kommunistiska länder tiotusentals mil bort, som Kina och Vietnam, har vi knappast några förbindelser alls med 11 miljoner människor på en ö knappt 15 mil från vår södra kust där all denna dynamiska utveckling börjar skönjas. Kubanerna på sin ö är idoga, kunniga, hårt arbetande människor – vi har inte lyckats stjäla all deras talang genom de intriger som präglat vår 50-åriga, misslyckade politik, fast jag måste tillstå att vi systematiskt har försökt.

Genom vår misslyckade politik försitter vi värdefulla möjligheter att ta del av Kubas snabbt växande kunnande och expertis i form av t.ex. hälsovård av hög kvalitet till människor i fattiga områden. Dessutom försummar vi möjligheter att utforska gemensamma intressen för utveckling av vaccin, att ta del av Kubas enastående rika erfarenheter av att bekämpa orkaner och efterföljande översvämningar, att tillsammans utforska fossila bränslen i Kubas kontinentalsockel och att sälja våra jordbruksprodukter på ett mer kostnadseffektivt och vinstgivande sätt till en öbefolkning

som behöver dem och genom förkortade transportsträckor sänka kostnaderna.

När jag var i Kuba i mars i år åt jag middag med Ricardo Alarcon, talman i riksdagen, landets lagstiftande församling. Han berättade att Kuba skulle välkomna västerländska oljebolag som Exxon Mobil eller Royal Dutch Shell att medverka i oljeutvinningen utanför kusten. Men så blir det inte, sa han. Så Kuba fortsätter samtidigt som ”jätten i norr”, USA, blir allt mer ointressant för Kubas framtid.

På grund av vår misslyckade politik försitter vi också många möjligheter att delta i utvecklingen av den infrastruktur som behövs för den ökande turismen. Vi missar också möjligheten att delta när Kuba omdanar sin ekonomi – ett tillfälle nästan inget annat land med resurser och intresse, inkluderande Israel, försitter. I själva verket finner jag det synnerligen ironiskt att det land som konsekvent röstar med oss i FN när USA:s embargo kommer upp, trots det själv gör affärer med Kuba. Ledarna i Tel Aviv är smarta, i motsats till sina motsvarigheter i Washington.

Möjlig öppning till hela Latinamerika

Tidskriften The Economist rapporterade nyligen att efter två års förhandlingar planerar Dubai Ports World, ett delvis statsägt bolag i Förenade Arabemiraten att investera 250 miljoner US dollar för att förvandla den nedgångna hamnen i Mariel väster om Havanna till en modern containerhamn. Mariel tilltalar internationella hamnoperatörer genom närheten till USA. Som vi alla vet har USA:s hamnar nästan uppnått sitt maximum och miljörestriktioner gör större utbyggnad av existerande terminaler extremt svårt om inte direkt omöjligt. Om ni blickar framåt - som många länder runt om i världen - skulle ni se att Mariel, som förväntas stå färdig 2012, blir en utomordentlig stapelplats.

Och det är mycket mer som vi som land försitter när det gäller Kuba, för tvärs över Floridasundet finns spännande möjligheter. Där finns en öppning till ett helt nytt förhållningssätt till hela Latinamerika – en del av världen som USA behöver ta sig an på ett mer framgångsrikt sätt än under de senaste årtiondena.

Ställer oss i skamvrån

Låt oss undersöka vad jag tror är den mest dramatiska förändringen av Kubas politik som har ägt rum sedan Sovjetunionen försvann från Kubas horisont – en förändring vi fullständigt ignorerat. Export av revolution i Sovjetunionens intresse har bytts mot export av hälsovård på kubanska folkets uppdrag. När jag besökte Kuba i mars i år, var det ett av de områden som jag koncentrerade mig på – alltså hur fattiga människor i Kuba, i Venezuela och andra länder i Syd- och Centralamerika och mer och mer i Afrika söder om Sahara får förstklassig sjukvård.

Jag besökte t.ex. Kubas medicinska katastrofbrigad och pratade med läkare och annan sjukvårdspersonal om deras framgångsrika insats i Pakistan efter det förödande jordskalvet i slutet av 2005. Engagemanget i läkarnas ögon när de berättade om sina erfarenheter av att arbeta i isolerade, extremt kalla och snöklädda regioner av Pakistan var verkligen hjärtevärmade. En del av läkarnas berättelser fick oss

att skratta och visade entydigt hur djupt den medicinska personalen hade berörts av sitt nästan årslånga arbete i Pakistan. De var stolta över att Kuba hade ombetts att öppna sin första ambassad i Islamabad som ett resultat av de goda relationer som skapats. Den här typen av diplomati har blivit ett kännetecken för Kubas medicinska insatser runt om i världen. Jag kan tillägga att en sådan konkret diplomati placerar vår egen diplomati i skamvrån, speciellt när det gäller Latinamerika.

Jag besökte också Finlayinstitutets Centrum för Forskning, Utveckling och Tillverkning av vaccin och fick veta att de hade utvecklat ett vaccin mot hjärnhinneinflammation (serogrupp B meningococcal) som praktiskt taget hade utrotat denna dödliga sjukdom bland barn på Kuba. Dessutom fick jag kännedom om betydande inslag av denna sjukdom i västra USA men att våra läkare inte hade tillgång till detta mycket effektiva vaccin, med verkningsgrad på 80 %, på grund av embargot mot Kuba.

Ett av de mest dramatiska ögonblicken var när jag gick igenom väntrummet på ett sjukhus i Havanna och fann det fullt med fattiga människor från hela världen som kommit dit i första hand för en ögonoperation av något slag, många för att avlägsna gråstarr för att få tillbaka synen. Att prata med några av dem värmdde mitt hjärta. De sa alla att de var där tack vare Kubas generösa erbjudande. Återigen, detta är en kraftfull folklig diplomati. Vi kan lära mycket av hur kubanerna bedriver sjukvård speciellt när det gäller våra egna landsbygdsområden och stadskärnor där fattiga är i majoritet. Och en sådan process skulle också gynna kubanerna. De skulle kunna studera vad som är bra i USA:s hälsovårdssystem, t.ex. högteknologiska inslag och samtidigt lära sig att frihet och demokrati också är rätt så bra.

Öppet erkänd som fullkomligt bankrutt

Herr talman, eftersom jag inte betraktar USAs ledare som konsekvent inkompetenta måste jag fråga varför delar av den förda politiken så fullständigt misslyckas. Trots allt har embargot mot Kuba och åtföljande politik framhärdat i nästan ett halvt sekel och genomlevt många presidenter och kongresser. Och, herr talman, den har öppet erkänts som fullständigt bankrutt. När ett sådant utrikespolitiskt fenomen uppstår – en misslyckad politik som trots allt fortsätter att tillämpas - måste vi söka på olika håll för att finna orsaken. När det gäller Kubapolitiken hamnar vi då till slut i Dade County i Florida och liknande miljöer. Där har ekonomiska intressen bland vissa USA-kubaner och deras stödgrupper lamslagit varje ansträngning att förändra den misslyckade politiken. Republikaner eller demokrat, presidenter och kongresser är för skrämde av utsikten att förlora valet i Florida för att genomföra någon förbättring. Och därmed består denna handfallna, idiotiska och misslyckade politik. När det gäller nationell säkerhetspolitik har vårt nödvändiga fokus på Mellanöstern och Sydasiens på senare tid gjort oss blinda för möjligheter på andra håll och har hindrat oss att klart se den utmärkta möjlighet som finns tvärs över Floridasundet. Jag tror att det är på tiden att vi uppfattar möjligheten och tar itu med den.

Översättning Lennartsson

KLAGOMÅL ÖVER FÖRLORAD GUNST

Henrik Hernández skriver Öppet brev till

- Freedom House (s.k NGO, finansierad av USAs regering ö.a.), ordförande Peter Ackerman, vd Jennifer Windsor
 - Swedish International Liberal Centre (SILC Folkpartiets organisation för "demokratisering" av länder som Kuba, finansierad av Sveriges regering ö.a.), ordförande Lennart Nordfors
 - USAID (USAs motsvarighet till SIDA ö.a.), direktör Andrew S. Natsios och vice Fredrick Schieck för kännedom till
 - Misceláneas de Cuba (ett av de USA-finansierade språkrören i Sverige för Kubas återinförande under USAs överhöghet ö.a.) direktör Alexis Gainza Solensal
 - Osvaldo Alfonso Valdés (Sundsvallsbo, aspirerar på regeringspost i den administration USA har tänkt sig att installera på Kuba ö.a.)
- "Bästa herrar och en dam, jag ser mig tvungen att vända mig till er efter uttalanden från Misceláneas de Cuba att ni och era respektive organ bidrar till dess finansiering. Jag tycker det är på tiden att ni får veta vad svenska och US-amerikanska skattebetalares pengar används till." Resten är inte så intressant som själva upplysningen om varifrån kosingen kommer. Brevskrivaren, Henrik Hernández, är mest irriterad över att det organ som han själv medverkar i inte längre i samma utsträckning får del av dessa skattepengar. Refererat ur Cuba Nuestra/EB

FÖRKLÄDD TILL PRÄST, HANDLAR MED FIENDEN

Affärsmannen Victor Vazquez och hans förmögna vän David Margolis kunde resa fram och tillbaks till Kuba i skytteltrafik – Vazquez 45 gånger på två år - genom att utnyttja de religiösa kryphålet i USAs blockad mot Kuba. Men för ett år sedan åkte de fast när de återvände till Miami International Airport. Vazquez, 40, bosatt i Delray Beach, och Margolis, 76, i Fort Lauderdale, skulle bli de första som anklagades för detta sätt att undgå det 44 år gamla förbudet att resa till Kuba. Vazquez sökte tillstånd 2004 under namnet The First Church of Christ på sin egen villaadress. Myndigheterna kunde konstatera att minst 6.5000 andra kubaner bosatta i USA köpt intyg av Vazquez att de också reste för den kyrkans räkning, för att kunna besöka sitt hemland. Vazquez intäkter för detta beräknas till 975.000 US dollar. Kan kan nu riskera tre års fängelse för att ha lurat USAs regering på dessa pengar. Hans medhjälpare Margolis riskerar 6 månader.

Källa: Miami Herald 071010 /EB

MORMOR FICK EJ BESÖKA BARNBARN

Rafaela Marquez, med två dottersöner i USA sa att Washington hindrade henne från att resa till USA för att stödja sin dotter under tvillingförlossningen. Rafaela enda dotter utvandrade till USA med sin man 1995. Rafaela har två gånger rest till Havanna och USAs intressekontor där för att ansöka om besöksvisum. "Jag blev väldigt ledsen när de nekade mig besöksvisum, men jag kommer aldrig att överge revolutionen för att vinna deras gunst." Hon talade på en kvinnotribunal mot USAs blockad och terrorism i Camaguey. Där vittnade också Marta Lopez, sköterska som arbetade på barnsjukhuset 1981 när USA smugglade in blödande denguevirus på Kuba som ledde till att 158 människor dog, varav 101 barn, av de 344.000 som smittades av denna dödliga sjukdom.

Källa: ACN 071029 / EB

Notiser. Eva Björklund

